

LÁSKA HO POSTAVILA ...

Několik postřehů z jediného diecézního cyrilometodějského farního kostela

V celé českobudějovické diecézi je jenom jeden farní kostel zasvěcený svatým Cyrilu a Metodějovi.

Stojí v jedné z nejmladších diecézních farností, ustavených biskupem Antonínem Liškou na konci loňského listopadu, v Suchém Vrbném u Českých Budějovic. A také jeho historie je poměrně mladá, byl postaven za první republiky jako druhý kostel ve farnosti Dobrá Voda, aby zvláště starší věřící ze Suchého Vrbného, které se stále rozrůstalo, nemuseli chodit ke stolu Páně tak daleko.

Jak se dočteme v prvním čísle dobrovodského Farního věstníku z roku 1936, byla sbírka na jeho postavení ohlášena 1. listopadu 1923. A i když „velmi mnozí se usmáli nad myšlenkou za tehdejších poměrů neproveditelnou“, ještě téhož dne se sešly první dary, mezi nimi i stokoruna od vyhlášeného místního zvonáře Pernera, jehož vnuk dnes pokračuje v tradici rodového řemesla v Německu. Neproveditelné se stalo

skutkem: během jediného roku 1935 byl kostel postaven, o Vánocích vysvěcen a v únoru roku dalšího kolaudován. Ještě předtím (1933) se ze sbírky postavila i trojtřídní škola a v září 1936 také klášter, do něhož přišli a správci suchovrbenského farního kostela se stali řeholníci z kongregace Těšitelů Božského Srdce Páně. Působili tam až do doby likvidace klášterů v padesátých letech.

Jediný cyrilometodějský farní kostel v diecézi sice není mimořádně historicky cennou stavbou, ale určitě patří k těm, v nichž je milo se zastavit. Už umístěním v rozlehlé zahradě a vnějším architektonickým řešením, připomínajícím tak trochu skládanku z dětských dřevěných kostek, navozuje jakousi poklidnou „venkovskou“ atmosféru. Hlavní oltář uvnitř nezapře, že prvními správci kostela byli bratři Těšitelé, jejichž spiri-

tualitou byla adorace Božského Srdce Páně: je kulatý, do všech stran z něj vystřelují zlacené paprsky a připomíná tak monstranci. Nad ním jsou na zdi zobrazení patroni kostela, stejně jako na fresce v levé straně presbytáře: tam je autor malby nechal jakoby přicházet ke kostelu, kde je vkleče vítají tehdejší českobudějovický biskup, děkan mons. V. Řepa a stavitel A. Procházka. Na zábradlí kůru jsou v řadě s Pannou Marií uprostřed zobrazení čeští panovníci a svatí patroni země. Varhany na kůru pocházejí ze zrušeného českobudějovického kostela sv. Anny a na stěnách kostela je rozvěšena vyřezávaná dřevěná křížová cesta, která byla pořízena v roce 1942.

V průběhu času doznal i interiér tohoto kostela několika změn: v roce 1972 byl oltář přestaven čelem k lidu, o čtyři roky později byly odstraněny postranní oltáře a na jejich místě podle návrhů pražského výtvarníka a suchovrbenského rodáka A. Kloudy přibyl nový svatostánek

a křestní kout. Dvakrát se opravovala střecha a jednou pořídily nové lavice, bývalý klášter se v roce 1990 přestavěl na garsonky. Hlavním problémem zdejších farníků nyní je, že jim jejich kostel začíná být malý: při nedělních bohoslužbách stávají ministranti v presbytáři dvěma řadami a ministrující děvčata před obětním stolem. Což jsou ovšem starosti spíše závidění než politování hodné.

Suchovrbenský cyrilometodějský kostel působí na příchozího dojmem přiměřené a uměřené „ozvěny“ těch větších a slavnějších. Jeho stavitel se nesnažil nic předstírat a „vešli se“ do svých poměrů a své doby s obdivuhodnou pokorou i důstojností. „V celé stavbě není ani jediná cihla koupená z veřejných peněz nebo jakýchkoli subvencí... Lásku chudých tento kostel postavila, lásku bude jej udržovat a zvelebovat, lásku bude se v něm kázat,“ dočteme se mimo jiné v již zmíněném Farním věstníku. Je to tak.

Blanka Pirmosová